

Δ.Μ. Η δημιουργία χώρων-εμπειριών είναι μία συχνή αρχιτεκτονική υπόσχεση. Πώς πραγματοποιείται στο γραφείο Kordas Architects;

Η Αρχιτεκτονική δεν είναι στατική. Δεν είναι απλώς γεωμετρία, ύλη ή τεχνολογία. Είναι ο τρόπος που ένας χώρος βιώνεται. Ο σχεδιασμός μας βασίζεται σε ισορροπίες: μεταξύ λογικής και συναισθήματος, αισθητηριακού και λειτουργικού. Δημιουργούμε χώρους που συνομιλούν με τις ανάγκες και τις αισθήσεις των ανθρώπων, ενσωματώνοντας μορφή, φως, υλικότητα και ροή.

Δεν ακολουθούμε μια μονοδιάστατη σχεδιαστική λογική. Κάθε έργο μας προκύπτει μέσα από τη σύνθεση πολλαπλών διαδικασιών με κυριότερες αυτές της «αφαίρεσης» και της «αφήγησης» και αρχών όπως της τεχνικής και τεχνολογικής «ακρίβειας» και της ανθρωποκεντρικής αισθητηριακής «εμπειρίας». Αυτή η πολυεπίπεδη προσέγγιση επιτρέπει στην Αρχιτεκτονική να είναι ταυτόχρονα απλή αλλά και σύνθετη, λειτουργική αλλά και ποιητική.

Δ.Μ. The creation of experience-driven spaces is a common architectural promise. How is it realized at Kordas Architects?

Architecture is not static. It is not merely geometry, matter, or technology—it is the way a space is lived. Our design approach is rooted in equilibrium: between logic and emotion, the sensory and the functional. We create spaces that engage with human needs and perceptions, integrating form, light, materiality, and flow. Rather than following a singular design logic, each project emerges through the synthesis of multiple processes—primarily subtraction and narrative, guided by principles such as technical and technological precision and human-centred sensory experience. This layered methodology allows architecture to be both simple and complex, functional and poetic.

Δ.Μ. Πώς εφαρμόζεται στην πράξη η έννοια του «ποιητικού ρασιοναλισμού»;

Η αρχιτεκτονική μας ισορροπεί ανάμεσα στη «λογική» ως αποτύπωση του πρακτικού και του απαραίτητου και στην «ποίηση» ως ανάγκη για την υπέρβαση. Από τη μία πλευρά, υπάρχει η ανάγκη για ακρίβεια, η επιδίωξη

POETIC RATIONALISM IN ARCHITECTURE

The Approach of Kordas Architects

Η αρχιτεκτονική των Kordas Architects αναπτύσσεται μέσα από ισορροπίες: λογική και συναισθήμα, τεχνική ακρίβεια και αισθητηριακή εμπειρία. Το γραφείο εισάγει τον όρο «ποιητικός ρασιοναλισμός» ως σχεδιαστική συνθήκη, όπου η δομή συναντά την ατμόσφαιρα.

The architecture of Kordas Architects unfolds through a series of carefully balanced dualities: reason and emotion, technical precision and sensory experience. The practice introduces the term Poetic Rationalism as a design condition—where structure intersects with atmosphere.

Photo by Maria Xanthopoulou.

της τελειότητας, η τεχνική ευφυΐα... Από την άλλη, υπάρχει η αίσθηση, η ατμόσφαιρα, η βιωματική διάσταση του χώρου. Αυτό που μοιάζει με αντίφαση, για εμάς είναι συνθήκη σχεδιασμού. Ο Gaston Bachelard έλεγε ότι «ο βιωμένος χώρος υπερβαίνει τον γεωμετρικό χώρο». Αυτό το στοιχείο της οικειότητας, της προσωπικής εμπειρίας μέσα στον χώρο, είναι αναπόσπαστο κομμάτι του τρόπου σκέψης και της δουλειάς μας.

Δ.Μ. Τι ρόλο παίζει η τεχνολογία στον σχεδιασμό σας;

Η τεχνολογία είναι εργαλείο σκέψης, επικοινωνίας και κατασκευής. Χρησιμοποιούμε σύγχρονα απεικονιστικά μέσα, τεχνολογίες εικονικής πραγματικότητας και προηγμένες προσομοιώσεις, ώστε ο χρήστης να βιώνει τον χώρο πριν αυτός υλοποιηθεί. Στις προσομοιώσεις του τρισδιάστατου χώρου που δημιουργούμε στη μελετητική φάση ενός έργου, επιδιώκουμε, όχι απλά την απεικόνιση των μορφών, των υλικών και των χρωμάτων, αλλά και στοιχείων εμπειρίας όπως η πρόκληση να «καθίσει» ο χρήστης σε μια γωνιά του εικονικού χώρου και να παρακολουθήσει πώς αλλάζει το φυσικό φως κατά τη διάρκεια της ημέρας και των εποχών. Αυτή η προσέγγιση δεν αποτελεί μόνο τεχνική παρουσίαση του έργου αλλά και διαδικασία ανάλυσης και σχεδιασμού.

Δ.Μ. How is the concept of "Poetic Rationalism" applied in practice?

Our architecture moves within the tension between logic—as an articulation of the practical and the necessary—and poetry—as the need to transcend them. On one hand, there is precision, the pursuit of perfection, and technical intelligence. On the other, there is sensation, atmosphere, and the lived experience of space. What may appear as a contradiction is, for us, a fundamental design condition. As Gaston Bachelard wrote, "lived space transcends geometric space." This sense of intimacy, the personal experience of inhabiting space, is integral to both our thinking and our work.

Δ.Μ. What role does technology play in your design process?

Technology serves as a tool for thinking, communicating, and building. We employ advanced visualization tools, virtual reality technologies, and spatial simulations that allow users to experience the space before it is physically built. In the design phase, our 3D simulations aim not only to depict form, materials, and color, but to evoke experience: the user can, for instance, "sit" in a corner of the virtual space and observe how natural light evolves throughout the day and across seasons. This process goes beyond presentation—it is part of our analytical and design methodology.

Δ.Μ. Τα έργα σας είναι προϊόντα συστήματος ή μοναδικές αρχιτεκτονικές χειρονομίες;

Η μελετητική μας προσέγγιση περιλαμβάνει και τις δύο διαδικασίες, οι τυποποιημένες μεθο-

δολογίες συνυπάρχουν με την εξατομικευμένη επεξεργασία κάθε έργου. Για εμάς η εφαρμογή συστημάτων και μεθοδολογιών σχεδιασμού δεν συνεπάγεται a priori την έλλειψη «μοναδικότητας», αντίθετα δημιουργεί πλαίσια που επιτρέπουν την προσαρμογή και την εξέλιξη. Δεν είναι τυχαίο ότι το σημαντικότερο αρχιτεκτονικό κίνημα της σύγχρονης εποχής, ο Μοντερνισμός, ο οποίος παραμένει επίκαιρος και πηγή έμπνευσης για εμάς, «δανείστηκε» από τις αρχές της βιομηχανικής παραγωγής και της τεχνολογίας για να επαναπροσδιορίσει την Αρχιτεκτονική. Οι μήτρες και τα πρότυπα ασκούν τη δική τους γοητεία, αρκεί να χρησιμοποιούνται με τρόπο που να επιτρέπει την ποικιλομορφία και τη διαφοροποίηση.

D.M. Are your projects the product of systems or unique architectural gestures?

Our design approach encompasses both. Standardized methodologies coexist with the tailored development of each project. For us, applying systems and design protocols does not inherently exclude singularity—on the contrary, it creates frameworks that allow for adaptation and evolution. It is no coincidence that Modernism, arguably the most significant architectural movement of the contemporary era and a continuing source of inspiration for our practice, borrowed from the principles of industrial production and technology to redefine architecture. Typologies and templates carry their own kind of allure—when used in ways that support diversity and differentiation.

A.M. Αναφέρετε ως μέρος της μεθόδου σας τον όρο «Αρχιτεκτονικό Storyboarding». Τι σημαίνει αυτό;

Πρόκειται για μια μεθοδολογία αντίληψης και σχεδιασμού του χώρου, την οποία εφαρμόζουμε και εξελίσσουμε διαρκώς εδώ και αρκετά χρόνια στο γραφείο μας. Βασίζεται στην ανάλυση και τον επιμερισμό της συνολικής εμπειρίας χρήσης ενός χώρου, στα βασικά «στιγμιότυπα» της, τις «θέσεις-κλειδιά» ή «στάσεις» που καθορίζουν τη σχέση μας με τον χώρο, τη λειτουργική και αισθητηριακή αλληλεπίδρασή μας με αυτόν. Κάθε ένα από αυτά τα «στιγμιότυπα» αναλύεται και «σκηνοθετείται» με τρόπο αντίστοιχο με το storyboarding της κινηματογραφικής τέχνης. Το σύνολο των επιμέρους στιγμιότυπων ή εμπειριών, συναρτάται ως αλληλουχία στο ενιαίο συνεκτικό αφήγημα του χώρου. Πρόκειται για έναν διάλογο ανάμεσα στον χώρο και τον άνθρωπο—έναν διάλογο που συμβαίνει μέσα από τη χρήση του χώρου, την κίνηση, την αλληλεπίδραση με τα υλικά στοιχεία: δομή και εξοπλισμός, και τα άλλα στοιχεία, φως, σκιά, ατμόσφαιρα κ.λπ. Κάθε στοιχείο, κάθε μετάβαση, κάθε οπτική γωνία έχει συγκεκριμένο ρόλο. Βάσει αυτής της προσέγγισης, ο χώρος δεν αποτελεί τη διαδοχή δωματίων, δομικών στοιχείων και ανοιγμάτων, αλλά την έντεχνη ενόχληση εμπειριών και αισθήσεων.

D.M. You refer to "Architectural Storyboarding" as part of your method. What does this mean?

Architectural Storyboarding is a spatial design methodology that we have developed and refined over the years. It is based on the analysis and segmentation of the overall spatial experience into key moments or stations—the points of functional and sensory interaction that define our relationship with space. Each moment is analyzed and choreographed in a way that echoes cinematic storyboarding. Together, these spatial episodes form a cohesive narrative. It is essentially a dialogue between space and its user—unfolding through movement, through interaction with tangible elements (structure, equipment), and intangible ones (light, shadow, atmosphere). Every element, every transition, every visual axis plays a defined role. Through this lens, space is not conceived as a sequence of rooms and structural parts, but as a carefully composed orchestration of experience and perception. For storyboarding to function, the design process begins with an analysis of how space is experienced. This means that key moments of interaction shape the formal outcome. We examine each moment through two axes: a) Distant or indirect perception and interaction, involving the teleceptive senses (sight, hearing, smell)—what is seen or sensed from a given position, influencing emotion and atmosphere; b) Proximal or bodily perception and interaction, involving the proprioceptive and tactile senses—how the body feels its position, posture, comfort, and ergonomics. Take, for example, the "Entrance" as the first moment or spatial station. Within the scope of indirect perception, we analyze elements like visual perspectives, brightness, spatial depth, and scale (height and width), as well as acoustics. Simultaneously, in terms of direct, bodily interaction, we study the ergonomics of elements that can be touched and used—like the door handle or the light switch—and sensory feedback such as temperature, floor texture, and material tactility. The transition from one space to another becomes a narrative of movement. Shared spaces act as the narrative's dynamic peaks, while more private areas function as pauses of retreat and introspection. This orchestration of spatial experience produces a sense of natural flow—the user does not need to wonder where to go or how to engage. The space guides them intuitively, like an invisible directorial hand leading from one position to the next. A shared workspace, for instance, may feature strategically placed zones of interaction—an open staircase, a cluster of meeting points. A retail environment might employ a lit pathway that leads the visitor toward the central brand encounter.

Για να λειτουργήσει το Αρχιτεκτονικό Storyboarding, η διαδικασία σχεδιασμού ξεκινά με την ανάλυση της ανθρώπινης εμπειρίας μέσα στο χώρο. Αυτό σημαίνει ότι οι κομβικές στιγμές αλληλεπίδρασης καθορίζουν τη μορφή του σχεδιασμού. Αναλύουμε μέσα από δύο βασικούς άξονες την αντίληψη και αλληλεπίδραση με τον χώρο σε κάθε «στάση» του: α) Την «απομακρυσμένη» ή «έμμεση» (αντίληψη και αλληλεπίδραση), που συναρτάται με τις «τηλεδεκτικές» αισθήσεις (όραση, ακοή, όσφρηση) και αναφέρεται στο τι είναι ορατό και γενικά αισθητό σε κάθε θέση, επηρεάζοντας με αυτό τον τρόπο την εμπειρία

D.M. Your approach is grounded in an architectural language that embraces both subtraction and enrichment as parallel processes—clarifying and amplifying both the narrative and the architectural massing of each project. How is this expressed in your recent work?

From the beginning, our architectural language has been defined by clarity of form, compositional precision, and deliberate control over volumetry, as well as a focus on articulating the intentions and messages each project seeks to convey. In Penteli Residences, for example, both the urban parameters and the decisions regarding spatial arrangement led to the formation of a rigorously orthogonal geometric envelope—a "box." However, the architectural treatment of the façades sought to transcend this basic geometry through the articulation and enrichment of the built volume. This process was driven by specific narrative insights related to the users and the site itself: two siblings and their parents sharing a building that houses their three private residences.

The base of the building is formed by a solid, stone-clad plinth that accommodates the parents' home. Resting above this grounded volume, and opening toward the horizon, are two symmetrical yet distinct residences for the children—equal in status but individually articulated. The building is anchored to the sloping terrain, rooted in the earth and reaching outward—telling the story, relationships, emotions, and aspirations of the people who inhabit it.

A.M. Η προσέγγισή σας βασίζεται σε μια αρχιτεκτονική που εστιάζει τόσο στην «αφαίρεση» όσο και στον «εμπλουτισμό» ως παράλληλες διαδικασίες αποσαφήνισης και ανάδειξης τόσο του «αφηγήματος» όσο και της αρχιτεκτονικής ογκοπλασίας κάθε έργου. Πώς εκφράζεται αυτό στα πρόσφατα έργα σας;

Από την αρχή, η αρχιτεκτονική μας χαρακτηρίζεται από καθαρότητα στη μορφή, σαφήνεια και έλεγχο της ογκοπλασίας αλλά και εν γένει στις προθέσεις και τα μηνύματα που το έργο μας επιδιώκει να εκφράσει.

Στο συγκρότημα Penteli Residences, για παράδειγμα, τόσο το πολεοδομικό πλαίσιο όσο και οι επιλογές χωροθέτησης των κτιριακών ενότητων οδήγησαν στη δημιουργία ενός απολύτως ορθογωνικού γεωμετρικού κελύφους, ενός «κουτιού». Ωστόσο, η αρχιτεκτονική επεξεργασία των όψεων που ακολούθησε, επεδίωξε την υπέρβαση της τυπικής γεωμετρίας μέσω της επεξεργασίας και του εμπλουτισμού του κτιριακού ογκού με γεωμετρικά χαρακτηριστικά και υλικότητες βασισμένα στα ευρήματα και τους στόχους ενός συγκεκριμένου αφηγήματος που αφορά τους χρήστες και την τοποθεσία του έργου: Δύο αδέρφια και οι γονείς τους μοιράζονται το κτίριο που στεγάζει τις τρεις ιδιωτικές τους κατοικίες. Η βάση του κτιρίου διαμορφώνεται από το ισόγειο λιθινο βάθρο που στεγάζει την κατοικία των γονέων. Πάνω στον ισόγειο στίβαρο κτιριακό όγκο εδράζονται και ατενίζουν τον ορίζοντα, οι δύο συμμετρικές, ισότιμες (αλλά όχι πανομοιότυπες) κατοικίες των δύο παιδιών της οικογένειας. Το κτίριο στέκει στο επικλινές έδαφος, ριζώνοντας στη γη—ατενίζοντας τον ορίζοντα... αφηγούμενο την ιστορία, τις σκέψεις, τις σχέσεις, τα συναισθήματα και τα όνειρα των ανθρώπων που το κατοικούν.

Δεν αντιλαμβανόμαστε τα ανοίγματα ως απλές διαμπερείς διατρήσεις των δομικών στοιχείων A.K.

Δ.Μ. Η πλαισίωση των θεάσεων παίζει σημαντικό ρόλο στη δουλειά σας. Πώς το προσεγγίζετε σε επίπεδο σχεδιασμού;

Η πλαισίωση των θεάσεων παίζει σημαντικό ρόλο στη δουλειά σας. Πώς το προσεγγίζετε σε επίπεδο σχεδιασμού;

D.M. Framing views appears to be central in your work. How do you address this in your design process?

We don't consider openings to be mere perforations through structural mass. A.K.

In accordance with the methodology of Architectural Storyboarding, each primary experiential position within the space defines visual axes—foregrounding the desired views while filtering out those that are intentionally omitted. These sightlines often give rise to bold volumetric gestures, such as the triangular subtractions that recur in some of our projects. We also integrate systems of visual control—both inward and outward—using fixed and operable architectural elements such as screens, louvers, and layered filters. Volumetric configurations and planting strategies equally contribute to the act of framing and managing bidirectional views. Through storyboarding, we choreograph the gaze—both as a means of directing movement and moderating privacy. In the residence in Paiania, for instance, the placement, spacing, and scale of vertical shading fins were calibrated so that the master bedroom enjoys a framed view toward a lush, tree-covered hill while blocking the line of sight toward an adjacent property. In the same house, the angled louvers along the perimeter fence were designed to limit visibility from the street into the site. Elements such as shading fins, mashrabiya-style screens, and fencing are never treated as decorative add-ons. They function as active design instruments—akin to the shutter of a camera, selectively modulating the amount of light and exposure based on the specific conditions of each spatial “scene.”

D.M. Design often becomes detached from user experience. How do you ensure that your architecture goes beyond visual composition to embrace the lived dimension of space?

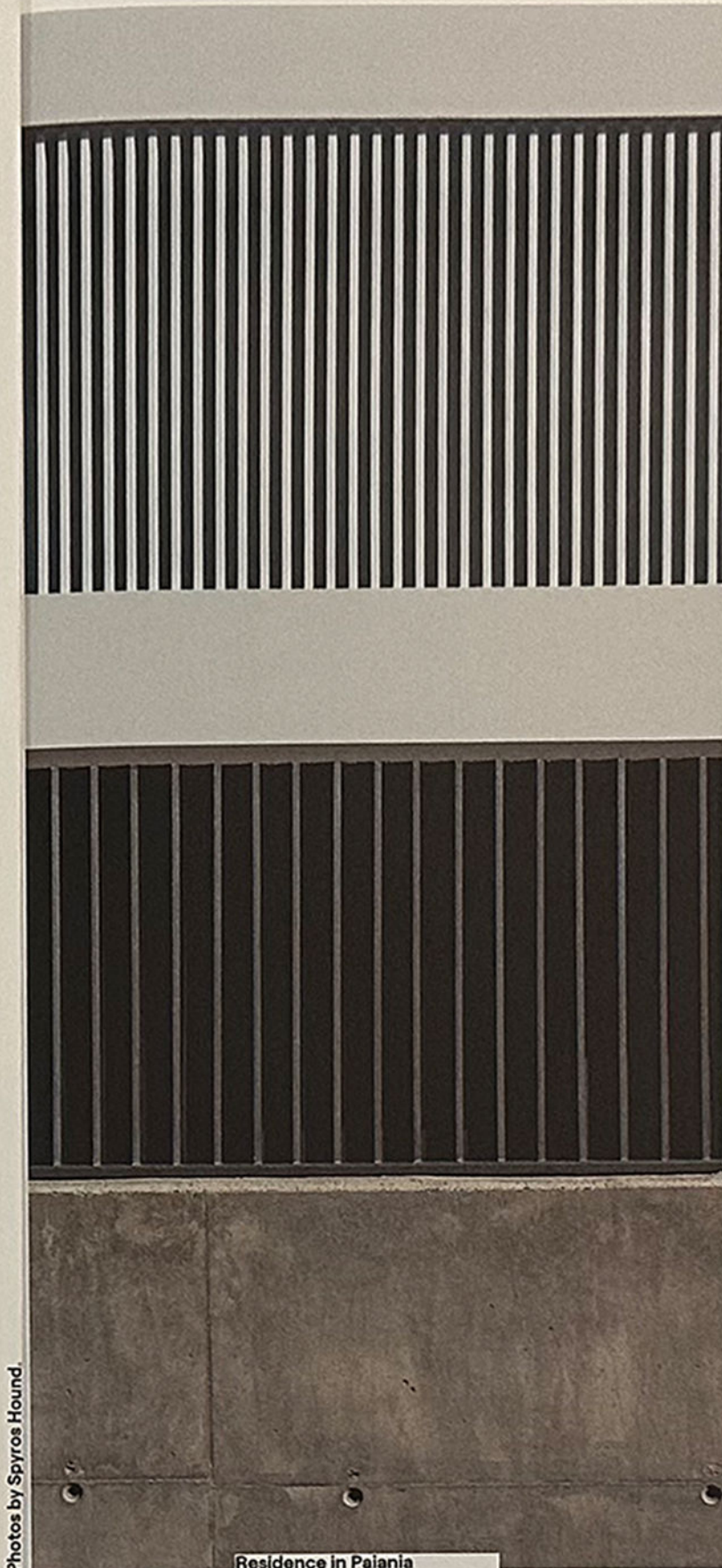
For us, architecture is not about buildings as autonomous objects, but about the sensation of inhabiting them—and the influence they exert on both the natural and built environments in which they are situated. In Phlya Residences, the design is guided by two complementary axes: from the inside out (user to building) and from the outside in (context to building). The project is located in a peri-urban area in Chalandri, defined by rich vegetation and a gentle urban character—a coexistence of low-rise houses and apartment buildings. This context led to a design that carefully scales the massing to integrate into its surroundings while allowing nature to extend both into the site and into the architecture itself. Outdoor spaces—particularly the balconies—are conceived not simply as extensions of the interior, but as open-air “rooms” offering flexibility in view management and privacy, allowing each user to choose between openness and seclusion.

D.M. How is spatial experience applied in the Agia Paraskevi apartment building?

In this project, we revisited the logic of the classic Athenian façade by designing balconies in alternating positions and configurations. This enabled the creation of double-height voids in the façade—allowing vertical vegetation to grow in ways that depart from the typical horizontal planting strips (like standard concrete planters). The result is reminiscent of suspended gardens—a hybrid spatial condition between habitation and landscape.

Δ.Μ. Πολύ συχνά, το design αποσυνδέεται από την εμπειρία του χρήστη. Πώς φροντίζετε ώστε η αρχιτεκτονική σας να είναι πέρα από οπτική σύνθεση και να αφορά τη ζωή μέσα σε αυτήν;

Για εμάς, η Αρχιτεκτονική δεν είναι τα κτίρια ως αυτόνομα αντικείμενα αλλά η αίσθηση που βιώνουμε ως χρήστες κατοικώντας μέσα σε αυτά και η επίδραση που αυτά δημιουργούν στο φυσικό και δομημένο περιβάλλον που τα φιλοξενεί. Στην πολυκατοικία Phlya Residences, ο σχεδιασμός του κτιρίου βασίστηκε ακριβώς σε

Photos by Spyros Hound.

The main challenge was to evolve the underground dwelling typology without mechanically reproducing it. The curved architectural gestures—driven by the slope of the land and local planning restrictions—became the project's defining spatial elements, allowing the residences to blend seamlessly with the terrain. These curves are perceived as concrete “brows” defining the architectural cuts into the earth, shaping the façades and defining the identity of the structures. The houses are not hidden—they emerge from the land while maintaining a continuous dialogue with the natural landscape. Even the planting was not treated as a decorative layer: during excavation, the existing ground cover was carefully relocated, to be reinstated upon completion, preserving the ecological balance and respecting the delicate local flora.

In small spaces, precision becomes even more crucial. In this case, the objective was absolute clarity—nothing unnecessary, nothing visible without purpose. The client, a cardiologist with a deep appreciation for architecture, had worked for years in a maximalist environment and explicitly requested radical reduction—referencing minimal architecture as a design direction. “I want to get rid of everything,” he insisted. The challenge was welcome but not simple. Through deliberate spatial planning and expressive massing—marked by distinct geometries and soft curves—we managed to conceal all mechanical and functional components within the architectural envelope. The space does not call attention to itself; it serves its purpose with silent discipline, placing emphasis on the essence of the profession it accommodates.

Good design is not imposed—it becomes part of one's life in a natural way. It functions so intuitively that it requires no effort to use. In a sense, it should contain just enough thought so that it doesn't require thinking. In the end, our architecture seeks to create spaces where life unfolds effortlessly—as if they had always been there.

αυτούς τους δύο συμπληρωματικούς άξονες σχεδιασμού: από μέσα προς τα έξω (από τον χρήστη προς το κτίριο) και από έξω προς τα μέσα (από το δομημένο και φυσικό περιβάλλον προς το κτίριο). Η θέση του κτιρίου σε μια περιοχή με σημαντική χλωρίδα (παραιρεμάτιος περιοχή Χαλανδρίου) και με ήπια αστικό χαρακτήρα (συνύπαρξη μικρών κατοικιών και πολυκατοικιών), οδήγησε σε έναν σχεδιασμό που προσαρμόζει κατάλληλα την αντιληπτή κλίμακα του κτιρίου για να ενταχθεί ομαλά στο αστικό περιβάλλον με τον διττό χαρακτήρα και επιτρέπει την επέκταση εντός του οικοπέδου και εντός του κτιρίου του φυσικού στοιχείου. Ταυτόχρονα, οι υπαίθριοι χώροι του κτιρίου—τα μπαλκόνια, δεν είναι απλώς επεκτάσεις του εσωτερικού χώρου αλλά υπαίθρια «δωμάτια» με ευελιξία στον έλεγχο των θεάσεων και της ιδιωτικότητας, χαρίζοντας στους χρήστες τους την κατ' επιλογήν εμπειρία εξωστρέφειας ή ιδιωτικότητας.

Δ.Μ. Πώς εφαρμόζεται η εμπειρία του χώρου στην πολυκατοικία της Αγίας Παρασκευής;

Στο συγκεκριμένο έργο επαναδιατυπώνουμε τη λογική της κλασικής όψης αθηναϊκής πολυκατοικίας, σχεδιάζοντας εξώστες σε εναλλαγή και αντιμετάθεση. Με τη μέθοδο αυτή, επιτρέπεται η δημιουργία διώροφων κενών στην όψη με στόχο να αναπυχθεί η φύση καθ' ύψος κατά τρόπο αντισυμβατικό έναντι των κλασικών οριζοντιών διατάξεων φύτευσης (τις τυπικές ζαρντινιέρες). Το αποτέλεσμα θυμίζει κρεμαστούς κήπους, όπου ο χρήστης βιώνει έναν υβριδικό χώρο μεταξύ κατοικίας και τοπίου.

Δ.Μ. Έχετε πειραματιστεί με το concept του υπόσκαφου σε μοντέρνα έργα. Τι καινούριο φέρατε στα Cave Houses στην Κέα;

Η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν να εξελίξουμε το αρχέτυπο του υπόσκαφου χωρίς να το αντιγράψουμε μηχανικά. Οι καμπύλες αρχιτεκτονικές χειρονομίες που προέκυψαν από το φυσικό πρανές και τους πολεοδομικούς περιορισμούς, έγιναν βασικό στοιχείο του σχεδιασμού, επιτρέποντας στις κατοικίες να «ενσωματωθούν» αρμονικά στο τοπίο. Οι καμπύλες αυτές γίνονται αντιληπτές ως μπετονένια «φρύδια» που ορίζουν τις τομές επί του φυσικού εδάφους, δημιουργώντας τις όψεις των κατοικιών και ορίζοντας την εικόνα τους—οι κατοικίες δεν είναι κρυμμένες, αλλά αναδύονται από τη γη παραμένοντας σε διάλογο με το φυσικό τοπίο. Ακόμα και η φύτευση δεν αποτελεί για το έργο μια τυχαία επιλογή, κατά την εκσκαφή μεταφυτεύονται τα φυτά της υφιστάμενης εδαφοκάλυψης με στόχο την επαναφορά τους με την ολοκλήρωση του έργου και τη διατήρηση ακόμα και των λεπτότερων ισορροπιών της χλωρίδας και του τοπικού οικοσυστήματος.

D.M. You have experimented with the concept of the underground dwelling. What was new in your Cave Houses in Kea?

D.M. Your work is known for its control and precision. How does that translate in smaller-scale projects, such as the medical office in Larissa?

D.M. The idea of “good design” is inherently subjective. How do you define it?

Δ.Μ. Η αρχιτεκτονική σας χαρακτηρίζεται από έλεγχο και ακρίβεια. Τι γίνεται όταν σχεδιάζετε σε μικρότερη κλίμακα, όπως στο ιατρείο στη Λάρισα;

Όταν ο χώρος περιορίζεται, η ακρίβεια γίνεται ακόμα πιο κρίσιμη. Στο συγκεκριμένο έργο, A.K.

Cardiology Clinic in Larissa

Cardiology Clinic in Larissa

Residential Building in Chalandri

Residential Building in Agia Paraskevi

ο στόχος ήταν η απόλυτη καθαρότητα—τίποτα περιττό, τίποτα εμφανές χωρίς λόγο. Ο πελάτης μας, ένας καρδιολόγος που αγαπάει την Αρχιτεκτονική, κι ενώ λειτουργούσε για χρόνια στον ίδιο χώρο με μαξιμαλιστική δομή και αισθητική, μας υπέδειξε την απόλυτη αφαίρεση ως επιθυμητή κατεύθυνση, με αναφορές σχεδιασμού βαθιά μινιμαλιστικής Αρχιτεκτονικής. «Θέλω να ξεφορτωθώ τα πάντα», τόνιζε σε κάθε ευκαιρία. Η πρόκληση ήταν ευπρόσδεκτη αλλά όχι εύκολη. Στην τελική χωροθέτηση και αρχιτεκτονική ογκοπλασία με τα σαφή χαρακτηριστικά και τις καμπύλες χειρονομίες, καταφέραμε όλα τα μηχανολογικά και λειτουργικά στοιχεία του χώρου να είναι κατάλληλα κρυμμένα εντός των βασικών αυτών γεωμετριών. Ο χώρος δεν κραυγάζει, αλλά υπηρετεί τη χρήση του με απόλυτη πειθαρχία, δίνοντας έμφαση στην ίδια την ουσία της επιστήμης που εξυπηρετεί.

Δ.Μ. Η έννοια του καλού σχεδιασμού είναι υποκειμενική. Πώς την ορίζετε εσείς;

Καλός σχεδιασμός είναι αυτός που δεν επιβάλλεται, αλλά ενσωματώνεται «φυσικά» στη ζωή του ανθρώπου. Είναι αυτός που λειτουργεί τόσο σωστά, που δεν χρειάζεται να τον σκεφτείς. Κατά κάποιον τρόπο ο σχεδιασμός οφείλει να ενσωματώνει τόση σκέψη μέσα του ακριβώς ώστε η χρήση του να μην απαιτεί σκέψη. Στο τέλος, η αρχιτεκτονική μας επιδιώκει να δημιουργεί χώρους όπου η ζωή φιλοξενείται αβίαστα, σαν να ήταν πάντα εκεί.